

Η ΜΗΧΑΝΗ ΘΕΛΕΙ ΚΡΕΑΣ

Σημειώσεις για τον πόλεμο στην Ουκρανία
και τα σχέδια των αφεντικών

Η ειρήνη δεν ήταν παρά μια στιγμή πολέμου

Στα τέλη του 20ου αιώνα, με τη λήξη του «ψυχρού πολέμου», ο πόλεμος συνεχίστηκε σε όλα τα μήκη και πλάτη αυτού του κόσμου δια αντιπροσώπων, με τους «νικητές» του ψυχρού πολέμου να έχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων. **Ωστόσο, η σημερινή πολεμική σύγκρουση μεταξύ Ρωσίας-Ουκρανίας αποτελεί μια τομή με διακριτές διαφορές – συνέπειες** α) αυτή τη φορά ο επιτιθέμενος/αναθεωρητής, το ρωσικό κράτος, δεν ανήκει στο δυτικό μπλοκ β) η αντιπαλότητα μεταξύ των πλανητικών αφεντικών για τη διαχείριση της κρίσης τους επιστρέφει στην Ευρώπη με την μορφή πολέμου γ) το γερμανικό κράτος διπλασιάζει τον στρατιωτικό του προϋπολογισμό, αλλάζει το αμυντικό του δόγμα και συμπαρασύρει σε μια διαδικασία περαιτέρω στρατιωτικοποίησης τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη και δ) οργανώνεται μια περιφερειοποίηση της καπιταλιστικής συσσώρευσης (πχ σινο-ρωσική σύγκλιση) με κύριους αντιπάλους το Πεκίνο και την Ουάσινγκτον.

Μετά το ξέσπασμα της πανδημίας covid-19, το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο είχε αρχίσει να μετασχηματίζεται βίαια. Ο τρόπος με τον οποίο τα κράτη διαχειρίζονται την υγειονομική κρίση μέχρι και σήμερα αλλά και ο πόλεμος στην Ουκρανία βαθαίνουν ακόμα περισσότερο τους

ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς και επιταχύνουν τη μετάβαση σε μια νέα ισορροπία ηγεμονικών δυνάμεων.

Η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία μπορεί να μην ήταν αναμενόμενο ως γεγονός, αλλά δεν έπεσε ως «κεραυνός εν αιθρία», αντίθετα με τα όσα επικαλείται ο φθηνός και επιλεκτικός δυτικός ανθρωπισμός, θέλοντας να συσκοτίσει τις πραγματικές αιτίες της σύγκρουσης. Αποτελεί τη συνέχεια μιας εμπόλεμης κατάστασης που έχει διαμορφωθεί στην Ουκρανία εδώ και οκτώ χρόνια. Από τις διαδηλώσεις του Euromaidan, την ανατροπή της κυβέρνησης Βίκτορ Γιανουκόβιτς το 2014, την προσάρτηση της Κριμαίας στην Ρωσία έως την ένοπλη εξέγερση ρωσόφωνων πληθυσμών ενάντια στην κυβέρνηση του Κιέβου και την απόσχιση περιοχών του Ντονμπάς. Οι εμφύλιες συρράξεις έχουν αφήσει πίσω τους χιλιάδες άμαχους νεκρούς κι ένα καθεστώς, που έχει εντάξει στο στρατό του ανοιχτά ναζιστικές παραστρατιωτικές οργανώσεις · καθεστώς που χρηματοδοτείται και στηρίζεται έκδηλα από την Ουάσινγκτον και το ΝΑΤΟ, ώστε να ναρκοθετεί μια σειρά από διεθνείς συμφωνίες για τον τερματισμό της ένοπλης αντιπαράθεσης και την διπλωματική διευθέτηση ανοιχτών ζητημάτων με την Ρωσία.

Στο σκληρό έδαφος της υλικότητας

Είναι δύσκολο να εντοπίσει κάποιος τα ακριβή **αίτια** της ρωσο-ουκρανικής σύγκρουσης, αλλά ισχύει πάντα ότι κι αυτός ο πόλεμος είναι μια σύγκρουση «μεταξύ χορτάτων και πεινασμένων ληστών».

Η σφοδρότητα με την οποία έχει εκδηλωθεί αυτή η σύγκρουση στη συγκεκριμένη περιοχή, οφείλεται στην αυξημένη αντιπαλότητα ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Δεν μιλάμε δηλαδή αποκλειστικά για μια αναμέτρηση μεταξύ δύο εθνών-κρατών αλλά για μια σύγκρουση διακρατικών μπλοκ εξουσίας, στην οποία διακυβεύονται σφαίρες επιρροής και ζώνες ασφαλείας καθώς και η ανάκτηση και ο έλεγχος πλουτοπαραγωγικών πηγών και ενεργειακών δρόμων (το φυσικό αέριο κατέχει κεντρικό ρόλο σε αυτή την αναμέτρηση). Σήμερα, η σύγκρουση των συμφερόντων αυτών των δυνάμεων, λαμβάνει χώρα στην ουκρανική επικράτεια και η αξία του ουκρανικού οικοπέδου καθορίζεται

από το είδος του μελλοντικού καθεστώτος του και από τη γεωγραφική του θέση.

Το είδος του μελλοντικού ουκρανικού καθεστώτος, σημαίνει σε ποια σφαίρα επιρροής θα εντάσσεται η τοπική εξουσία. Δηλαδή, μεταξύ άλλων, ποιες θα είναι οι αυριανές συμμαχίες με τις οποίες τα ουκρανικά αφεντικά θα συνεχίσουν τις «δουλειές» τους. Η μια εκδοχή είναι η Ουκρανία να αποτελέσει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του σχεδίου των ευρωπαϊκών αφεντικών και προκεχωρημένο φυλάκιο του ΝΑΤΟ. Η άλλη εκδοχή είναι να αποτελέσει ενεργό κομμάτι μιας ευρασιατικής ένωσης, η δημιουργία της οποίας ως διακριτό οικονομικό μπλοκ, αποτελεί φιλοδοξία του ρωσικού κεφαλαίου. Είναι πασιφανές ότι η πρώτη περίπτωση αποτελεί *casus belli* για την Μόσχα καθώς σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο α) θα υπάρξουν μακροπρόθεσμα τεράστιες οικονομικές απώλειες στη ρώσικη οικονομία (αν η ουκρανική

αγορά ενοποιηθεί με την ευρωπαϊκή θα επιβληθούν δασμοί στις ρώσικες εξαγωγές) και β) θα δημιουργήσει γεωπολιτικές συνέπειες στο ρωσικό κράτος φέρνοντας ακόμα πιο κοντά την βορειοατλαντική συμμαχία στα σύνορα του.

Η γεωγραφική θέση της Ουκρανίας έχει μεγάλη στρατηγική γεωπολιτική αξία λόγω της πρόσβασης της στη Μαύρη Θάλασσα. Η ουκρανική επικράτεια διαθέτει πλούσιες πλουτοπαραγωγικές πηγές (κοιτάσματα γαιάνθρακα, απέραντες εύφορες γεωργικές εκτάσεις) ενώ ταυτόχρονα αποτελεί ενεργειακό κόμβο (ανάμεσα στη Ρωσία και την γηραιά ήπειρο) διακίνησης φυσικού αερίου, με το οποίο ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός καλύπτει σε τεράστιο βαθμό τις ανάγκες του. Υποστηρίζουμε ότι **η ρωσο-ουκρανική σύγκρουση συνιστά κατά βάση μια απόπειρα πολεμικής διαχείρισης της ενεργειακής κρίσης από την πλευρά του ρωσικού κεφαλαίου** καθώς

μεθοδευόταν ο αποκλεισμός του ως κύριου παρόχου ενέργειας στην Ευρώπη τα τελευταία χρόνια.

Το ενεργειακό ζήτημα στην ευρωπαϊκή ήπειρο αναδιατάσσεται δημιουργώντας μια έκρυθμη συνθήκη για τις παγκόσμιες συμφωνίες-ισορροπίες¹. Για παράδειγμα, μεγάλο μέρος του European Green Deal, η λεγόμενη «πράσινη» συμφωνία του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, που πριν δύο χρόνια υπέγραψαν τα κράτη/μέλη της Ε.Ε, κλονίζεται. Το νέο ενεργειακό μοντέλο που επεξεργάζονται πιο εντατικά μετά την υγειονομική κρίση τα αφεντικά, δηλαδή το σχέδιο «απογαλακτισμού» από τους υδρογονάνθρακες (πετρέλαιο, φυσικό αέριο), παίρνει νέα τροπή στη σημερινή συγκυρία. Κι αυτό επειδή, οι ευρωπαϊκές οικονομίες βρίσκονται εγκλωβισμένες στη μέγγενη του ρωσικού φυσικού αερίου κι έτσι έρχονται αντιμέτωπες με την επιτακτική ανάγκη αναζήτησης εναλλακτικών λύσεων, αφού το κόστος παραμονής

1. Τουλάχιστον ως προς τις μελλοντικές επιδιώξεις των ευρωπαϊκών κρατών καθώς την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές συνεχίζεται κανονικά, με τα υπάρχοντα συμβόλαια, ο εφοδιασμός του ρωσικού φυσικού αερίου στην ευρωπαϊκή αγορά.

στο υπάρχον καθεστώς είναι υψηλό και η μετάβαση στην «πράσινη» ενέργεια είναι μια κοστοβόρα και χρονοβόρα διαδικασία.

Στο προσκήνιο επανέρχεται ξανά η πυρηνική ενέργεια, που πρόσφατα αποτέλεσε πεδίο σκληρής αντιπαράθεσης εντός της ΕΕ για τον «πράσινο» ή μη χαρακτήρα της, ή ακόμα και η εκ νέου στροφή στο λιγνίτη, όπως κάνει το ελληνικό κράτος, αλλά και σε άλλες μορφές υδρογονανθράκων. Για παράδειγμα, σε μια ύστατη κίνηση το ευρωπαϊκό μπλοκ κρατών στοιχίζεται πίσω από τις επιδιώξεις της Ουάσινγκτον κυνηγώντας αμερικάνικα φορτία υδροποιημένου αερίου (LNG). Ήδη από τις αρχές

της χρονιάς, το αμερικάνικο LNG έχει ισχυροποιηθεί παγκόσμια και η «αμερικάνικη ηγεμονία» στην ευρωπαϊκή ήπειρο επισφραγίζεται με την συμφωνία-«γίγας» των Βρυξελλών και της Ουάσινγκτον τον περασμένο Μάρτη². Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα τελευταία χρόνια, οι Ηνωμένες Πολιτείες έκαναν ό,τι είναι δυνατό για να χαλάσουν οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ ευρωπαϊκού, ρώσικου και κινέζικου κεφαλαίου. Οι κυρώσεις της Ουάσινγκτον προς το Βερολίνο το 2015 για τον αγωγό nordstream2 αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα.

2. Η συμφωνία μιλάει για προμήθεια 15δς κυβικών μέτρων υδροποιημένου αερίου έως το τέλος του 2022, που αντιστοιχεί στα δύο τρίτα των ρώσικων εισαγωγών στις ευρωπαϊκές οικονομίες. Και κάπως έτσι λοιπόν, το αμερικάνικο LNG καθίσταται καύσιμο-γέφυρα για την ευρωπαϊκή ενεργειακή μετάβαση.

Το δάσος των νεκρών λέξεων

Κάθε κράτος χρειάζεται μια αφήγηση για να δικαιολογήσει τις πολεμικές του επιχειρήσεις στους υπηκόους του, προκειμένου να αποσπάσει τη συναίνεσή τους και να οικοδομήσει την εθνική ενότητα στο εσωτερικό του. Η κατασκευή της εθνικής ενότητας, ιδιαίτερα για κράτη με ισχυρούς στρατιωτικούς μηχανισμούς και φιλοδοξίες εκτός των συνόρων τους, πατάει πάντα και στη δαιμονοποίηση των αντιπάλων. Δαιμονοποίηση που μπορεί να ξεκινάει από πολιτιστικές διαφορές και να φτάνει μέχρι τερατώδεις αναπαραστάσεις του εχθρού, ικανές να αποπνέουν αντανάκλαστικά, φόβο και αποστροφή. Σε μια περίοδο όπως η σημερινή, με τον πόλεμο να έχει φτάσει στο κατώφλι της «πολιτισμένης» Δύσης, οι παραπάνω διαδικασίες επισπεύδονται και διογκώνονται, ενώ ο φόβος που διαχέεται κοινωνικά και η αναζήτηση εύκολων απαντήσεων κάνουν αφηγήσεις τέτοιων κατευθύνσεων να είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς, με αποτέλεσμα η αποκωδικοποίηση της πραγματικότητας να καταλήγει ιδιαίτερα δύσκολη υπόθεση.

Σε αυτό το πλαίσιο, στην παρούσα συγκυρία, ο πόλεμος από τη μεριά της Ρωσίας δικαιολογήθηκε ως εκστρατεία ενάντια στο φασισμό. Αφήγηση που λειτουργεί προωθητικά τόσο στην εσωτερική κοινωνική νομιμοποίηση του πολέμου, όσο και στη διατήρηση κάποιων προσχημάτων στα πλαίσια των διεθνών συμφωνιών. Από τη μεριά της Δύσης το αφήγημα που κυριαρχεί είναι η παρουσίαση του Πούτιν ως νέο Χίτλερ που θέλει να κατακτήσει την Ευρώπη.

Τελικά, το ιδεολογικό σχήμα που επικρατεί στο δημόσιο λόγο είναι ένα νέο δίπολο μεταξύ φασιστών και δημοκρατών, μεταξύ Δύσης και Ανατολής, μεταξύ ιμπεριαλιστών και αμυνόμενων, μεταξύ καλού και κακού. Διαδικασία που εκβιάζει από το κοινωνικό σώμα μια απάντηση, μια συστράτευση με την μία ή την άλλη πλευρά ενώ ταυτόχρονα καταφέρνει να συσκοτίζει και επανανοηματοδοτεί έννοιες όπως ο αντιναζισμός, η δημοκρατία, ο αντιφασισμός.

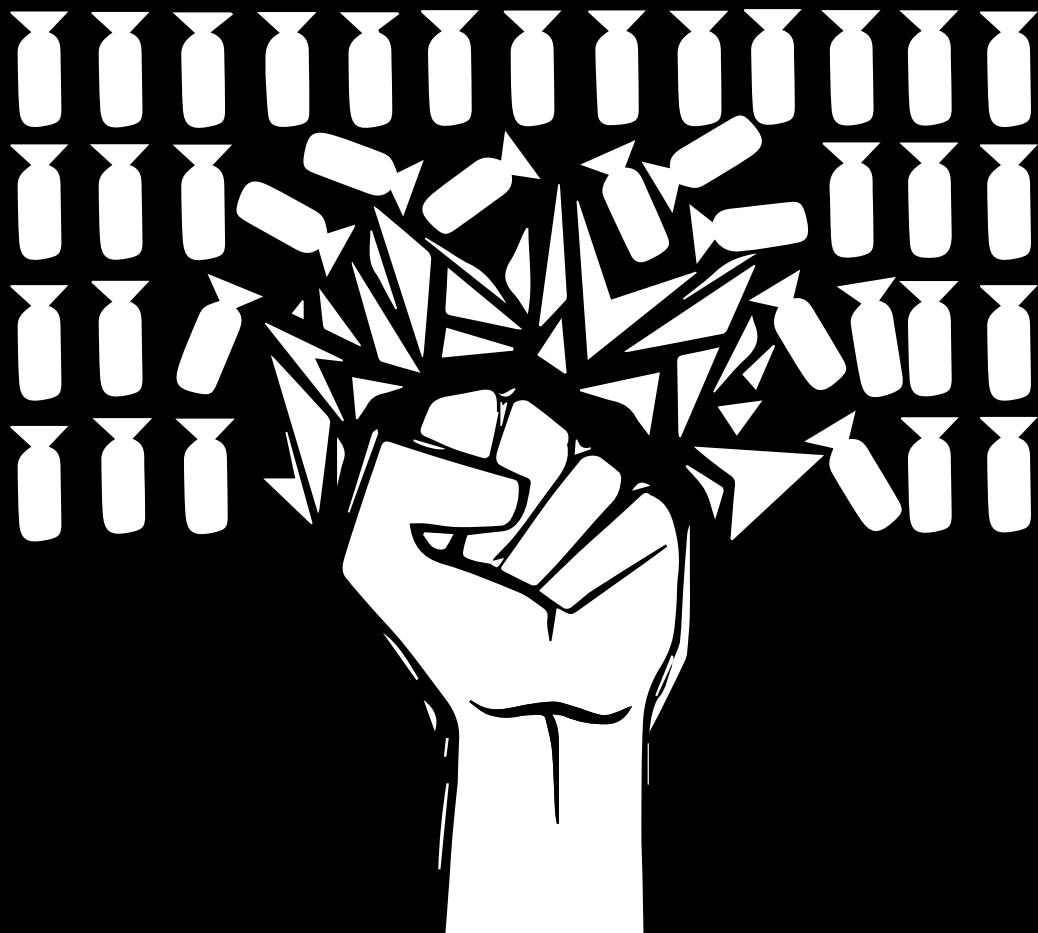
Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά στον πόλεμο

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ανοιχτά στον πόλεμο από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησαν οι πολεμικές συγκρούσεις στην Ουκρανία. Έστειλε πολεμικό εξοπλισμό και δηλώνει έτοιμο να διαθέσει και ένοπλες δυνάμεις για την υπεράσπιση του καθεστώτος του Κιέβου. Δεν θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά και αυτό για δύο λόγους:

Πρώτον, το ελληνικό κράτος, ανεξάρτητα ποια κυβέρνηση είναι πάνω, προσφέρει για δεκαετίες τις υπηρεσίες του (βάσεις, εξοπλισμό, στρατό) στο δυτικό μπλοκ συμμαχιών και στους πολέμους του, από το Ιράκ και το Αφγανιστάν μέχρι την Υεμένη και την ζώνη του Σαχέλ. **Βρίσκεται σταθερά στα χαρακώματα του 21ου αιώνα κάτω από τις σημαίες των διαχρονικών εμπρηστών της παγκόσμιας ειρήνης και διεκδικεί ανταλλάγματα και μερίδιο από τις μοιρασιές.** Σήμερα, το εθνικό συμφέρον πέρα από την αναβάθμιση παλιών και επέκταση νέων στρατιωτικών βάσεων επιβάλλει και την κατασκευή δυο νέων σταθμών υδροποίησης φυσικού αερίου σε Αλεξανδρούπολη και Κόρινθο ώστε να μετατραπεί η χώρα σε ενεργειακό κόμβο LNG. Οι Έλληνες εφοπλιστές έχουν ήδη αναλάβει τις χρυσές δουλειές των μεταφορικών. Το ελληνικό κράτος/κεφάλαιο τρέχει να επωφεληθεί από τις ευκαιρίες που ανοίγουν οι στρατιωτικές συγκρούσεις

στην Ουκρανία. Συγχρονίζεται ακόμα περισσότερο με τα αμερικάνικα συμφέροντα, όσο χώνει εμάς, τους εκμεταλλευόμενους ακόμα πιο βαθιά στους διακρατικούς ανταγωνισμούς (του).

Δεύτερον, θεμελιώδης αρχή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι ο αντι-τουρκισμός, ως έκφραση της σύγκρουσης του ελληνικού και τούρκικου κεφαλαίου στο Αιγαίο, στην Ανατολική Μεσόγειο και στα Βαλκάνια. Οι επεκτατικές βλέψεις του ελληνικού κράτους για την απομόνωση της Τουρκίας στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου αποκαλύπτονται στην ανάπτυξη οικονομικών και στρατιωτικών σχέσεων με το ρατσιστικό καθεστώς του Ισραήλ και τη χούντα της Αιγύπτου. Σήμερα που οι γεωπολιτικές ισορροπίες αναδιαμορφώνονται και οι πολεμικές διενέξεις μπορούν να μεταφερθούν ανά πάσα στιγμή και σε κάθε γωνιά του πλανήτη, τα κράτη στοχεύουν να αναβαθμίσουν την αξία των οικοπέδων τους. Όσο λοιπόν η Αθήνα θα βλέπει την Άγκυρα να αποκτά ενισχυμένο «διαμεσολαβητικό» ρόλο στους πολεμικούς ανταγωνισμούς, τόσο περισσότερο θα προσπαθεί να χώνει την μύτη της στο πεδία των μαχών. **Η ενεργός συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο στην Ουκρανία αποσκοπεί στο να βρεθεί σε πλεονεκτική θέση στη νέα φάση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.**

Ο πόλεμος τους είναι παντού ο εχθρός μας είναι εδώ

.....

Από την έναρξη του ρώσο-ουκρανικού πολέμου, η εγχώρια εξουσία και τα φερέφωνα της διεξάγουν έναν μιντιακό πόλεμο με διάχυτη παραπληροφόρηση και φθηνό ανθρωπισμό. Καλλιεργούν κλίμα ομοψυχίας γύρω από «εθνικούς εχθρούς» για να μπορούν να αποσπάσουν την συναίνεση μας στις εγκληματικές δουλειές τους. Για να είναι έτοιμοι αύριο, αν

οι πολεμικές συγκρούσεις μεταφερθούν στα μέρη μας, να σπρώξουν κόσμο να συμμετέχει στην ανθρωποσφαγή και να χτυπήσουν όσους και όσες δεν συντάσσονται στα μιλιταριστικά τους σχέδια. Όπως χτυπάει το ρωσικό κράτος το εκεί αξιοσέβαστο αντιπολεμικό κίνημα.

Μέρα με τη μέρα, η εμπόλεμη σύγκρουση παίρνει καταστροφικές διαστάσεις. Ο κίνδυνος ανεξέλεγκτων

εξελίξεων σε παγκόσμιο επίπεδο είναι υπαρκτός και σοβαρός. Είναι αναγκαίο λοιπόν να ενισχυθεί και να εδραιωθεί μαζικά μια αντιπολεμική/αντιμιλιταριστική θέση που:

- θα αναδεικνύει τον πραγματικό χαρακτήρα του πολέμου στην Ουκρανία κι δεν θα επιδιώκει τη νίκη του ενός μπλοκ εξουσίας εις βάρος του άλλου. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν διεξάγεται για ευγενείς σκοπούς από καμία πλευρά. Οι εργαζόμενες τάξεις σε Ρωσία και Ουκρανία βγαίνουν μονάχα ηττημένες και αυτό γίνεται φανερό κάθε μέρα που περνάει.
- θα βάζει σε πρώτο πλάνο το μπλοκάρισμα της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στον πόλεμο και ταυτόχρονα θα εναντιώνεται στην κάθε είδους πολεμοκάπηλη γραμμή, είτε μιλάει για εθνικό συμφέρον απέναντι στην Τουρκία – είτε για τεμενάδες στην νατοϊκή πολεμική μηχανή, μέσω της μετατροπής της ελληνικής επικράτειας σε μια απέραντη στρατιωτική βάση/ορμητήριο.

Η τρέχουσα συγκυρία καθιστά αναγκαιότητα ο **προλεταριακός διεθνισμός** να ξαναγίνει ζωντανή υπόθεση. Αυτό πρακτικά σημαίνει γέφυρες επικοινωνίας και οργάνωση αγώνων στη βάση των κοινών αναγκών³ με εκμεταλλεζόμενους/ες στην άλλη πλευρά του Αιγαίου, στα Βαλκάνια και αλλού. Απέναντι στην

αθλιότητα των δυτικών κρατών που διαχωρίζουν πρόσφυγες σε ξανθούς και μελαμψούς, να αναδείξουμε τον πόλεμο κατά των μεταναστριών στα σύνορα, στο Αιγαίο, στα κέντρα κράτησης, στην καρδιά των πόλεων.

Με τον παρόντα πόλεμο στην Ουκρανία, ένας νέος γύρος επίθεσης στο μισθό μας ξεκινά μέσω των υπέρογκων ανατιμήσεων από το ντόπιο κεφάλαιο και την κρατική πολιτική. Το αφήγημα τους; Η σημερινή συνθήκη ως ανάγκη για νέες θυσίες. Μια νέα κατάσταση έκτακτης ανάγκης διαμορφώνεται αυτή την φορά με φόντο τα πεδία των μαχών στην Ουκρανία. Ο πόλεμος τους έχει ήδη μεταφερθεί στα ράφια των σουπερμάρκετ, στις τιμές των καυσίμων και στους λογαριασμούς ρεύματος.

Ο εχθρός μας είναι εδώ. Είναι τα δικά μας αφεντικά και το πολιτικό τους προσωπικό. Ο αγώνας εναντίον τους είναι αυτό που μας αναλογεί. Η ρήξη με το «εθνικό» μας κεφάλαιο περνάει μέσα από αγώνες που μιλάνε την δική μας γλώσσα στο χώρο των καθημερινών αναγκών, στην εργασία, στη σχολή, στη γειτονιά. Έτσι σπάει στην πράξη η εθνική ενότητα και στήνονται διαδικασίες που αύριο θα κινητοποιηθούν ενάντια στην δική μας άμεση εμπλοκή σε πολεμικές αναμετρήσεις. Για να μην καταχωρίσουμε τους εαυτούς και τις εαυτές μας στο μελλοντικό πολεμικό απόθεμα των αυριανών νεκρών.

Απρίλης 2022

3. Ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση αποτελεί ο συντονισμός της Συνέλευσης Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ) με αντίστοιχες εργατικές ομάδες/σωματεία άλλων χωρών για μια διεθνή απεργία την πρωτομαγιά.

Κινήσεις για την Ταξική Αυτονομία - ΚΤΑ
taksiki-autonomia.net | taksiki-autonomia@riseup.net

